

Any III - Núm. 70

26 març 1925

Subscripció:

Trimestre, 3'50

EL BORINOT

SETMANARI D'HUMOR

20 cms.

La corresp. a

l'Administració:

Angels, 22 i 24

BARCELONA

MODA JUSTIFICADA

—Senyoret, que em dona permís per tallar-me els cabells a la garçonnette?

—Si, noia, més m'estimo trobar al plat un cabell curt que no pas un cabell llarg.

UB
Biblioteca de Comunicació
General

APARELLS I ACCESSORIS

PER A LA

RADIO TELEFONIA

DE LES MILLORS MARQUES

Venda al major i detall

Carrer Canuda, 45 i 47

BARCELONA

DIPOSIT DE MATERIAL ELÈCTRIC

JOSEP CLAVELL

FOTOGRAVATS

TRICROMIAS-AUTOTIPIAS

Per a construir un aparell de Telefonía sense Fils,
cal comptar amb l'ajut d'un bon llibre, i aquest és

La T. S. F. a l'abast de tothom

escrit en català per Agustí Riu, l'instal·lador de
l'estació de l'Hotel Colón. Pòrtic d'En Carles
Soldevila. Pròleg d'En Rossend Sagrera.

Forma un elegant volum de més de 250
planes, il·lustrat amb 91 gravats inèdits
i enquadernat amb portada a quatre
tintes i es ven al preu de 5 ptes.

a totes les llibreries de Cata-
lunya i en la casa editora

Editorial Políglota

Petritxol, 8

HA SORTIT

Proveu el cafè amb llet "El Pagès"

BRAGUERS I FAIXES A MIDA - SUSPENSORIS SPORT - MITGES - GENOLLERES - TURMELLERES
ELÀSTIQUES - ESPARDENYES AMB SOLA DE GOMA - CINTURES PER OPERATS D'HÈRNIA
TIRANTS I CINTURONTS DE CAUTXÚ - BITLLETES
PILOTES TENNIS I FUTBOL - ESPONGES - PETAQUES
PITETS - BABERS - CALCETES TOT GOMA PER INFANTS - PILOTES I JOGUINES TOT GOMA
ARTICLES DE GOMA PER A BARBERS - MITJONS DE CAUTXÚ - GORROS DE BANY - TELES PER LLIT - XUPADORS
PRODUCTES TUSELL, S. A. - RONDA SANT PERE, 12 - BARCELONA

HAURIA D'ESSER EL MES ACTUAL

—No entenc per què l'acordiò ha passat de moda; al capdavant és el més pràctic, perquè és l'únic instrument que es plega.

EPIGRAMES MUSICALS

El dia de Pàsqua, en Pere
portava un anyell a coll.
El ruixà el de la manguera
i llavors portà un *be moll*.

* * *

Sos dos negres despatxà
donya Tula a cops de tranca
i una blanca va llogar.
Val dos *negres* una *blanca*!

* * *

A un baríton començant
li diu un que bé li vol:
Per tení un èxit *brillant*
has de cantà amb *clau de sol*.

* * *

Un auto partí en canal
la dona del cotxer Peras
i s'inscrigué en l'hospital
com *dues semi-cotxeres*.

* * *

El músic va preludiar
un aire de ballaruga
prò el públic el va xiular
i ell va fer *Preludi i fuga*.

* * *

Sentint xisclar el cantaire
em van dir: Fa un *calderó*.
Doncs trobo sens pensar gaire
que els d'aram sonen millô.

* * *

Una dona com un brí
feia un dúo amb un bastaix.
—Ella és *triple*, en varen dî,
i l'alt i gros és un *baix*.

* * *

—Tots són tan músics a casa,
em deia el meu amic Rams,
que fins cada dia l'ase
ens dóna concerts de Brahms.

RAU-RAU

PRIMAVERA, CANÇONS I MÚSICA

Ens sembla encertat l'acudit d'EL BORINOT de celebrar la vinguda de la Primavera amb uns quants motius musicals. Més que més ara que tothom fa "muixoni", com si canviessin la ploma (els ocells quan fan el canvi de ploma no canten).

La primavera alegra els cors (i amb el nom de cors volem expressar no sols aquell òrgan que tenim tots a la banda esquerra del pit—que en alguns és negre i podrit com una mala cosa,—sinó també aquelles orgues, més o menys de gats, que es dediquen a fer les delícies de la tamborinada—com és ara el d'Igualada—per mitja dotzeneta d'ous i un copet a l'espatlla, cantant allò de "sal, niña, al balcón, sal"). Com dèiem, la primavera alegra els cors, i naturalment quan un està alegre tendeix a cantar i a fer música. D'això, en tenim molts exemples, i quasi cada dia.

Canta la pu-put, amb la seva cresta típica, llampanment vestida, però que fa molta pudor.

Canta el cu-cut... ei! atura't; aquest no; va perdre la llengua fa temps.

Canten les minyones de cara al cel... obert.
Canten les damiselles de cara al gramofón: salaron.

Canta la telefonia sense fils; canten també els paràsits de la telefonia sense fils.

I canten moltes altres menes de paràsits.

Canten papers... ei! atura't una altra vegada; també fa temps que han perdut la llengua.

En el ram de la música, els de sempre toquen el violon.

Toca el bombo l'Asociación de la Prensa.

Toquen esquellots per als qui s'han quedat amb un pam de nas.

Toca a diana la vieja política.

Els valents toquen el dos.

Toquen molts el ridícul.

Els lladres toquen llur guany.

Toca tothom les conseqüències.

I toca al poble parar.

Beneida primavera que així ens fas tots ballar.

UAB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

L'estómac d'en Llastanós

A la penya més distingida d'un cafè de poble llegien l'informació de l'excursió a l'Àfrica salvatge empresa per quatre catalans de gran empena i que aquests dies publica "La Veu de Catalunya". Com fós que l'oïent (res de ràdio-oïent) més sensible s'esgarriés de que els negres es cruspissin la carn d'hipopòtam i d'elefant assecada als raigs del sol, xarrupant-ne la sang per tot abeuratge, En Llastanós que se'l mirava des de la penya del costat amb una mirada desdenyosa i desafiadora l'increpà i li digué:—Temorenc, més que temorenc, és que tu no has menjat mai granotes a l'ast ni rates de bosc, la vianda més fina que paladar exquisit hagi tastat?...

Tots els presents es posaren a riure al nas d'En Llastanós, però com que aquest era d'aquella teia antiga que avui dia no abunda, clavà un fort cop de puny damunt la taula i els proposà:—Deu naps a que em menjo un biftec del ruc enterrat abans d'ahir a la Clota d'En Sidós!

La riota fou general i estentòria. Mes al cap de vint minuts, el Cafè en pes es trobava vora el sot contemplant com En Llastanós gratava la terra, aixecava la pota de l'ase i, feta l'operació quirúrgica, preparava les graelles per endegar l'entre-côte a la brasa.

Previ cobrament dels deu naps, el moscatell, els resolis i les misteles festejaren, gorjes avall l'intrèpida juguesca d'En Llastanós, a qui la xicalla ha tret ja aquesta cobla:

Llastanós, Llastanós
menja ruc i carn de gos.

Referències posteriors ens assabenten que En Llastanós sempre que ha de tancar un sobre se les emprèn amb la llengua; que al volt del seu seient sembla un llac després de pluja i que és un adversari furibund de la Lliga del Bon Mot. Per aliment espiritual compra un setmanari por-

nogràfic qualsevol de la capital, està suscrit a un diari independent i trenca a cops de roc les bombetes elèctriques dels llums públics del seu poble.

Es fama, també, que quan hi havia eleccions es venia el vot per un cigaló i ara (no ho digueu a ningú) ja s'ha situat en un dels dos bàndols que s'han format a la vila arran de la qüestió religiosa de França.

No cal dir a qui dedica En Llastanós les seves preferències.

SERGI

La senyora:—Li adverteixo que a casa som vegetarians.

Minyona:—No em fa res: encara millor per mi.

UNA TROBALLA, L'ANY 1987

IMAGINEM-NOS un dels nostres besnets, per allà a l'any 1987, assegut vora una taula escriptori ideal, diem ideal perquè no sabem com seran aleshores les taules si amb fils o sens fils, és a dir amb potes o sense potes, si seran de fusta o bé seran d'aire comprimit segons fórmula OX_2 Hmm F^{oo}. Per les mateixes raons també ens hauríem d'imaginar un besnet ideal, és a dir que no sabem ben bé com serà, quina configuració, estructura, dimensions, etc., tindrà... Tanmateix amb els progressos que fa la ciència i les transformacions de tot ordre que a la vida porta, res no ens ha d'estranyar ja i totes les suposicions són admissibles. En fi, deixem suposicions i anem al fet.

Imaginem-nos aquest besnet, regirant papers (suposant, encara!, que aleshores hi hagi papers), i que entre aquells papers, o allò que hagi substituït el paper, troba un manuscrit vell, arrugat, groc, a penes llegible (suposem, una vegada més suposem, que aleshores encara es llegeixi), que per la curosa mà dels nostres fills i dels nostres néts hagi arribat fins al besnet. Aquest paper, groc i arrugat és un full de dietari, que diu:

"Dia 22 de març de 1925: diumenge.—Gran partit de campionat entre el Barça i el València. Emoció general. Expectació inòida.

"Les vuit del matí.—Em llevo maleint la meua sort perquè la mort d'un de la família de la dona em reté a Barcelona i no em deixa anar a València. Estic de molt mal humor perquè el dia apareix rúfol i amenaçant pluja. Deu fer aquest mateix temps a València? Podrà fer-se el partit?

"A dos quarts de nou matí. Surto de casa per fer un encàrrec de família. La minyona ens va plantar ahir. La dona va plantar també ahir a la lletera. Em toca d'anar a avisar una altra lleteria que ens portin corre-cuita la llet: el nen pica de peus i esvalota que vol llet... Oh! malvinatge, el cel és tot nuvolós, s'escapa alguna goteta. Fúries de l'infern!... Si a València no fa més bon temps...

"Les nou del matí.—Torno a ésser a casa. La meua dona em pregunta: plou? El nen em pregunta: llet?—Sí, plou!... no, llet encara!... Adéu campionat!...—Què dius, ara, em fa la dona, què tens... Au, afaita't, que no facis tard a l'enterament.

"Les deu del matí.—Torno a sortir de casa. Tinc una gran tristesa. Trobo algun amic, em sembla que també està molt trist. La gent que passa,—la poca gent que ha romàs a Barcelona per desgràcies de família— dones, homes, criatures, fan cara de tristos i preocupats. Tots sembla que vagin a un enterrament, com jo... I és que fa un lleu xim xim de pluja... i tothom té al pensament la mateixa cosa: el partit de campionat de València!

"Les onze del matí.—Som a l'enterrament. Mai no n'havia vist cap de tan trist. Els que hi anàvem, tots estàvem sumament consternats, contra el costum que s'observa a tots els actes d'aquesta mena. Ningú no enraonava, ningú no fumava, ningú no reia, tothom estava cap cot, sols de tant en tant hom aixecava el cap en l'aire, per veure el curs del temps: oh! el cel no volia arrisar-se, tombaven núvols amenaçant més pluja. Quina tortura, quina pena d'ànim, considerar que a València podria fer el mateix temps!

"Les dotze de migdia.—Torna a ploure una mica; tota la ciutat ofereix un aspecte lúgubre; tothom parla del mateix amb veu compungida... Ens diuen que els dependents de Canaletes no saben el què es fan, serveixen una cosa per una altra.

"La una de la tarda.—Alegria indescriptible: el cel sembla que s'aclareix... veig un grup de gent corrent cap a una cantonada on sembla que caigui un esblaimat raig de sol. Sí, que ho és,

sí... Mireu vers el cel... Sí, veieu? és una lluisor de sol... i que sembla que aquell tros de cel cau aproximadament damunt de València... Sí, visca! Anem a càn Riera a comprar tres lliures de dolços!

"Les dues de la tarda.—Arribem a casa. Botem de contents. La dona em renya: sembla que t'alegris de la mort d'un de la família... com es coneix que és de la meva banda...—No, dona... no és que no estigui trist de la mort, és que estic alegre pensant que es podrà fer el partit de València. Prepara una botella de xampany. La muller es dona per convençuda.

"Les tres de la tarda.—El temps s'aguanta. Deu estar a punt de començar-se el partit. Nervosisme intens. Emoció indescriptible.

"Les sis de la tarda.—Tot Barcelona està en un ai al cor. Tot és parat. Moments suprems. Tothom espera saber el resultat amb una ànsia.

"Les set de la tarda.—Bomba! Vertigen! basques! atacs de nirvis! Joia incomparable, inenarrable: Goals 1 a 1... per tant, Barça guanya!

"Les nou del vespre.—Sopar: no sopem d'emoció.

"Les deu de la nit.—Dormir: no dormim d'emoció."

Aquí el document no segueix més. Les garrotades i els ferits resten en silenci.

Oh, l'esport! Oh, que homes que som!

O. O.

UNA MURGA

Tal volta l'haver-nos fet empassar que anàvem a tenir un bell conjunt artístic actiu, intelligent, ben preparat sota la batuta experta d'un director amb llarg i selecte programa, confiàvem entrar en una temporada d'intensa cultura musical que renovellaria aquest poble ensopit, tirant per terra tot ço corcat i podrit en els costums, principalment en els de l'art del nyigo-nyigo, imposant el bon gust, enlairant l'esperit i esponjant els cors amb dolls de sentiments de pau i benaurança que, sense com qui diu adonar-nos-en, ens haurien transformat en homes cultes, de gust refinat i delicats capteniments.

Nosaltres ja feia temps freturàvem un canvi radical en la música que tot ho empastifava i, per això, hi posàrem totes les nostres esperances. Mes n'haguéssim tingut, més n'hi hauríem posades per tal d'assolir un profitós capgirament. Per això, doncs, acceptàrem aquell prospecte engrescador que, mateix ens féu obrir els ulls a nosaltres, que als professionals "dilettanti", com als "amateurs" o, senzillament, a la gent de cor i nobilitat de sentiments.

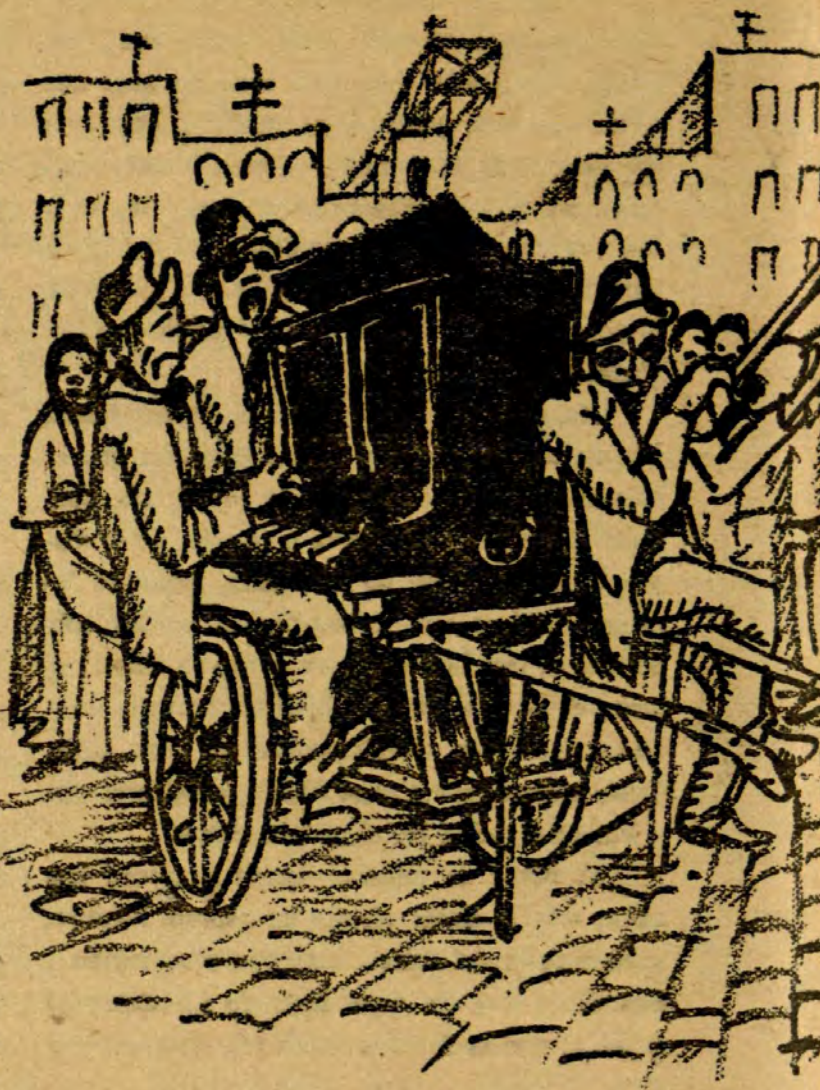
Hom sap com la música és la principal de les arts belles i, per tant, la que compta amb més partidaris. A qui no plau la música? Digueu. Les salvatgines en el ple de l'enfellonament llur es serenen i, tot d'una s'amanseixen en oír una melodiosa passada musical, enc que sigui eixida d'un flabiol de canya. Hom diu que res hi ha com la música per educar els pobles, per civilitzar-los, sensibilitzar-los, domenyar-los i, àdhuc ressuscitar-los.

S'explica, doncs, que aquells pacífics muntanyencs en heure esment que, per un mai més, rodaria la maneta d'aquell manubri esgarrafós i desballestat, es posessin gojosos i fins saltessin i brinquessin d'alegrança. Tota una veritable orquestra de músics sapient, d'aquell dia en avant faria la tasca artística degudament, sense vicis ni corrupcions de cap mena. Música, música, i res més que música de la bona.

En debutar passà ço dels canvis sobtats; ningú hi veia prou clar, car semblava com si la cobla no afinava prou, que el músic major perdia el compàs i la cosa no anés a l'hora.

Algú deia, veiam potser a la primeria fa que no ho capim prou bé. Els músics tocaren ara això, sense que en reeixissin; ara allò, esquerdant-ho; el de més ençà, hi ho pifiaven; el de més enllà, igualment, fins que, al cap d'un temps el poble s'adonà de l'ensarronada en veure com se'ls servia gat per llebre.

Enlloc d'una bona orquestra, per la qual havien concebut esperances i no els dolien els di-

— Senyor, aquests
— Com que toqueu

ners, els havien encolomat uns músics arreplegats, dolents, mal avinguts i petulants.

Allò, deien aquells bons pagerols, era una murga despreciable i, com que havien estat engatusats una vegada, han perdut la confiança fins en la ràdio-telefonía.

FLENDI

QUARESME?

TANT-SE-VAL que, tota vegada que hi som ficats remembrem quelcom d'aquest temps tingut, abans d'ara, per temps d'austeritat, continències de moltes menes, i de pràctiques religioses.

En parlar de quaresmes o quarentenes nosaltres no ens referim per res en el sentit religiós. Per nosaltres, alludir les quaresmes ho fem sols

...tims són italians.
...a italiana...

esguardant el caire mengívol o millor dit el que fa referència al menjar. Per bé que els ingredients que nodreixen aquesta assignatura escassegen cada dia més, ço no ens priva de parlar-ne, car parlant, a voltes, es distreu de menjar aprofitant-se'n la butxaca, encara que sigui portant qualche arruga al ventrell.

Es clar que hi ha mena de gent que prefereixen les arrugues a la panxa que no taques a la roba, però no deixa d'ésser una veritat com la catedral de Colònia, que el positivisme i, més concretament, el pan-teisme, opinen de manera inversa—com si diguéssim—preferint un estrip a la roba que no un sacsó al ventrell.

Sigui com vulgui, les quarentenes han estat, i seran sempre, una bella cosa pel "self-government" individual, familiar i col·lectiu de les persones, famílies i pobles que s'estimin una mica i no ignorin els més importants capitals de la ciència biològica en el sentit més concret del mot.

La filosofia popular, descomptant-ne la tafaeria que moltes voltes l'adorna, tanmateix té cops ben ensopegats. La refraneria ve a ésser una mena de jurisprudència popular i, per tant, n'hi ha per tots els gustos. Què, en dubteu, potser?—Som-hi!

El metge us diu: compte amb el menjar. No oblideu que de menjar poc no es mor ningú. "Els bons sopars omplen tots els fossars" i, aquest altre "mor més gent de la taula que no pas de la guerra" i, així per l'estil, us van desgranant una lletania que us convenç que el millor és passar amb pa i ceba.

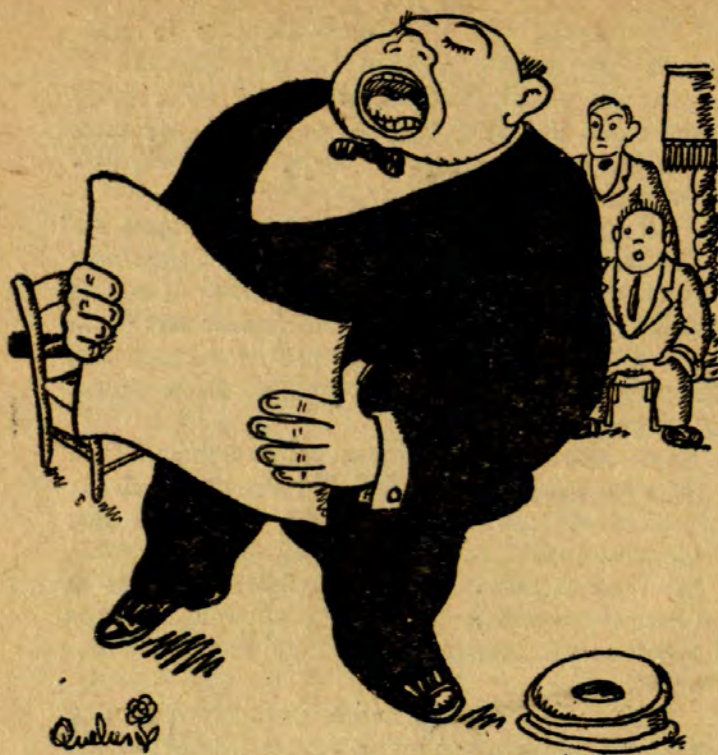
Les ideologies galèniques (no ens referim per res a les galenes de la T. S. F.) són tot seguit refutades per una altra secta prou sentenciosa que us parla així, si fa o no fa: "Qui assegura dura", "el ventrell porta les cames", "el ventrell és la caldera que dón la força", i parlant-vos d'aquesta manera us fan rodar el cap com si fos unes devaneres.

Vénen els felissos mortals que disposant d'una bona bossa tenen millor rebost i, aquests, són els més aferrissats partidaris de les quarentenes, per bé que ho fan amb una llei de mètode a tenor de la frugalitat imposada pel sedentarisme de la vida que menen. Us diuen: "és millor un bon seny que no un bon metge", lloant-vos les excel·lències del seu saber-se entendre, contant-vos detalladament el menú dels dies de magre que us farà guspíejar les ninetes dels ulls bo i excitant-vos la salivera.

Amb tota naturalitat parlen de bullabesa, llobarros gratinats, croquetes de salomó i borreguets amb llet com si hom tingués els dintres fabricats de terra cuita i les canonades de plom galvanitzat. Vaja, senyors regimentaires! no val a fer veure que es menja lleuger i pesar noranta quilos amb trescents vint-i-cinc de diàmetre abdominal.

Nosaltres que hem sentit parlar de Lúculus i Pantagruel, i també d'En Succi (aquell que l'any de l'Exposició es tancà 40 dies dins una caixa) som partidaris del carrer del mig, observant i complint els preceptes, mes seriosament respectant els crits del ventrell a les hores acostumades sense oblidar, però, que "el ventrell net servei el cap fred", i "allà on no hi ha febre sobra el metge". Ço que vol dir que entre morir d'una apoplegia fulminant o d'una innanició, hi ha la "mesocràcia" estomacal que, avui com ahir i, si Déu ho vol, com demà, estarà sempre en majoria. Els pobles es governen per la majoria—ei! salvades les excepcions que calguin—i nosaltres no volem desentonar en aquest ni en cap altre concert següent, per tant, la majoria no solament en matèries de menjar, sinó en altres coses que res no hi tenen a veure les quaresmes ni les quarentenes.

EL DOCTOR ARMILLA

—Canta massa clar aquest xicot. Em fa l'efecte que la censura hi tindrà quelcom a dir.

SETS I VUIT

La setmana dels tres dijous diu que serà exposat a Casa la Ciutat el projecte d'urbanització de la Plaça de Catalunya.

Diu que com a complement i per raó de gust, serà il·lustrat amb una pintura d'estil realista representant una gran costellada.

A Sant Feliu de Llobregat ha caigut la grossa de la darrera rifa de Madrid, d'aquestes que es fan tres vegades cada mes.

Figureu-vos si deuen estar-ne, de satisfets, a Sant Feliu, i encantats de Madrid. Vaja: ara sí que els podeu dir adéu per sempre, senyor Antoni Miracle, ex-diputat per Sant Feliu!

Veu's aquí que uns quants catalans ardits van a prendre camí del Senegal per anar a caçar feres. Ara ens en donen belles referències i ens en contenen les proeses.

Estimats amics, però: voleu dir que us calia anar al Senegal, si volíeu caçar feres?

L'Estatut Provincial, nou de trinca, prevé un recàrreg de cèdula als solters.

Les dones preparen un homenatge de simpatia a En Sotelo, el qual troben model de gràcia, elegància i formosura, encara que sigui "calvo".

Llegim: "la Setmana Santa, tan típica sempre a Sitges, promet revestir enguany extraordinari lluïment".

En efecte, com que és propi de l'aital setmana i de les seves funcions l'aspecte de dolor, de tristot i de pena, pot assegurar-se que aquests aspectes enguany seran ben autèntics amb els nous impostos a la costa que dobleguen i que deixen per viure un marge de l'aire del cel.

Que s'aconhortin, però, els sitgetans pensant que amb els diners que deixaran a Sitges els nombrosos turistes que hi aniran per veure la patètica i autèntica setmana dolorosa, podran rescabalar-se i anar fent.

Senyals dels temps. Temps de silenci, temps de treball. Una meritíssima biblioteca, la "Biblioteca Balmes" (carrer de Duran i Bas) prepara la publicació de les obres completes d'aquest insigne escriptor, glòria nostra.

Es una tasca de gran volada. Tothom deu associar-s'hi.

Els empresaris de teatres, que veuen un enemic perillós per a llur taquilla en la telefonia sense fils, s'han enginyat, segons ens diuen, la manera d'infligir-li un cop mortal, fent-la avorir als innúmers aficionats a base de fer-los trametre la lectura de la literatura de les 300 pàgines de Calvo Sotelo a l'Estatut Provincial. I com a reserva tenen preparats els "paliques" i "glosas" d'Eugenio d'Ors (abans Xenius, Pantarca, o Octavi de Manlleu) al *Nuevo Mundo* i *A B C*, i els articles i declaracions dels prohoms polítics vells de Madrid.

Una idea lluminosa, o millor dit sonora (no pas sempre deuen haver d'ésser lluminoses, les idees, també, alguna vegada, deuen poder ésser sonores, per exemple). Es la d'instalar la telefonia sense fils als hospitals. La radiotelefonía totes se les pensa.

Això està bé. Només té un inconvenient: que tots els deixats de la mà de la fortuna, que no poden fer-se una bona instal·lació a casa llur, voldran entrar a l'Hospital. I, quin conflicte, amb l'escassetat de llits que ja hi ha de fa tant de temps.

Ella:—Anem a veure com arriba la primavera.

Ell:—No; que si et veu se'n tornarà!

Del balconet estant

STRAUSS, EL MUSIC ALEMANY

Ha passat per Barcelona triomfalment el músic Strauss, ens ha vingut a inaugurar la primavera, una gentilesa que mai no agraïrem prou; tant més per ço com és de suposar que no devia ésser agena a l'ànim de Strauss, en acceptar de venir a Barcelona, la intenció de desensopir-nos un xic.

Però ni així sembla que no ens desensopim. Els nostres cants tenen un cert aire de cants de primavera de cromo: tenen una certa cosa de badalls d'esma.

Es millor que callem: estalviarem energies.

TEMPS ERA TEMPS

Passava un grup pel carrer, quatre o cinc individus que devien venir de l'Ateneu. Conversa:

—Veus? Altres anys per aquests volts, havia

finint el terme d'admissió de treballs per als Jocs Florals de Barcelona, tot era parlar de qui guanyaria la Flor, qui l'Englantina, qui la Viola. Enguany...

—Enguany, les flors, les han anades a cercar a València; no t'hi encaparris.

TOTHOM VOL LA RAO

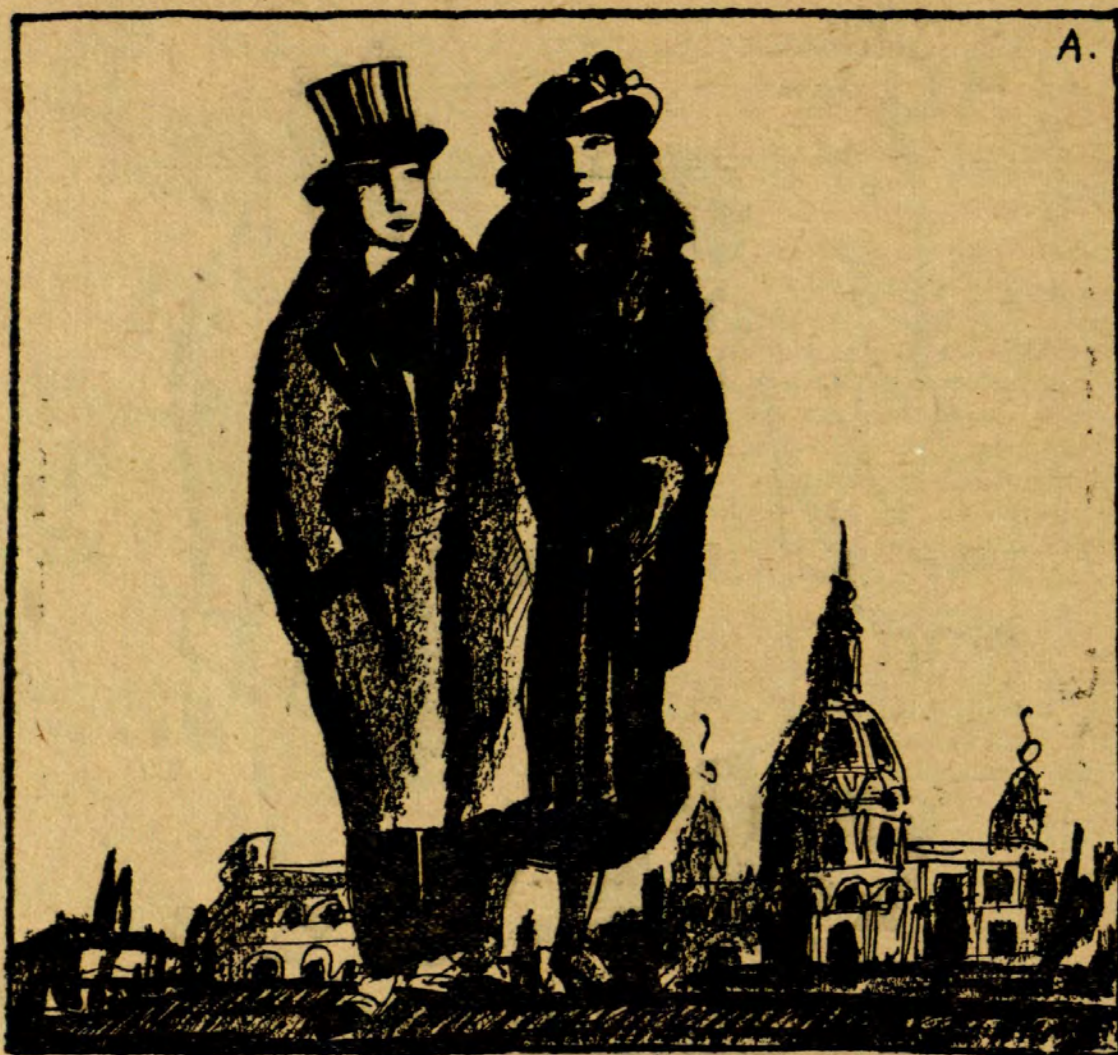
Has vist quin gust, quina esplendidesa, quin luxe, la casa Llibre? Res: que et deixa convençut com un bon llibre... A veure, a veure ara l'Esteve Riera...

—Jo et diré: càn Llibre et convenç com un bon llibre; però a casa l'Esteve Riera, la gent hi va a riera feta.

RICHET, EL DOCTOR FRANCES

Ha passat per Barcelona l'eminent savi, metge i biòleg francès, el doctor Richet. Ens ha donat unes lliçons interessantíssimes. La gent ens coneix més que no ens pensem.

Ha vingut a parlar-nos de l'asfíxia.

MUSICA MODERNA, VIDA MODERNA

—T'ha agradat el concert?

—Què vols que et digui; m'ha fet l'efecte de casa; que no s'entenen.

«Gente bien» al cinema

Esdevé un divertidíssim espectacle el contemplar detingudament en tots els actes de la vida, aquesta formidable secta de l'espècie humana.

Cap sobrepassa emperò, a una entrada, estada i sortida, dels mateixos, en una sessió de cine en un "aristocrático salón".

Comença la facècia imponderable, horrífica, quan baixant del tramvia, un vehicle bo i l'únic usat, en fer els immensos esforços que fan en voler fer veure que s'han presentat a l'espectacle en un dels luxosos autos que a la porta s'esperen

que acabi la sessió de les sis (que és la d'upa). Amb una estratègia esfereïdora, una tàctica ben definitiva, tenen estudiats aquests efectistes trucs, tant que un que se'ls contempli de dins creurà que evidentment han vingut amb un 16 o un 32 HP. Han comprat de les millors entrades, laterals si pot ésser, i arreglar-se la corbata els uns i apujant-se les pells les altres, fan l'entrada, diguem-ne triomfal.

Un cop asseguts comença l'exercici de l'estada que és tan complicat com el primer, puix esdevé tot ell un estudi de pose, d'actituds, de rialles i fins i tot l'emocional.

Pels carrers de Barcelona

L'ANUNCI DEL DIA

Riuen, gesticulen i s'emocionen diferentment de l'altra gent, dels "plebeyos"; hi han de posar en tot un geste sobressortint, genial. Riuran escèpticament, es mouran despectivament i s'enterniran cínicament.

Es fixen en detalls somers de la pel·lícula, per exemple, si fulano s'ha canviat el pentinat, si fulana cada cop va més curta, si a mengano l'hi han crescut les dents, i un sens fi de secundaris detalls que per ells porten el pes de l'obra.

Si estan a les files laterals, com que dominen el públic, no caben dintre els seus abrics de satisfacció, que no demostren externament perquè no fa fi, i s'arreglen continuament els riços per ensenyar ben clarament els anells de quincalla que llueixen les seves mans. Jo crec que en aquells moments deuen desitjar tenir més dits (per lluir-ne més), que caps tenia el ca Cerber.

Però quan arriba l'apoteosi és a la sortida. Aleshores despleguen el vel de pau que porten i arreu se sent exclamar: ¿Qué tal Lulú? ¿te ha gustado Douglas? ¿Sí, Fifi! Sobre todo en aquel salto que clava en el segundo acto después de matar el traidor ¡es estupendo! ¡Ai chica, sólo te agradan los saltos! A mi más me ha placido aquel abrazo y beso que da a Carvenia, a Alice Terry ¡que lo hace muy bien en ésta! Y tot és per l'estil; quan arriben a la porta les camelístiques "señoritas".

I quan es despedeixen és esfereïdor les pamplines que efectuen. Mira Lulú ahora me voy a ca la modista que me está fabricando un abrigo de pieles ¡que ya lo verás! ¡Oh que casualidad, mira yo también voy a la mía!

I es despedeixen davant les respectives "mamá" quedant pel diumenge pròxim, i en mig del torbellí de gent desapareixen amb el clàssic pas de moda.

I l'emocionant del cas és que mitja hora més tard, es tornen a trobar la Fifi i la Lulú davant una parada de peix, regatejant de mala manera una terça de calamarços a l'"aristocràtic" mercat de la Boqueria.

Excuso dir que allí no es coneixen.

Aquí el teniu. Per nosaltres és l'empresa ideal; per això hi estem abonats; sí, es el nostre ideal—diem "nostre" per un dir, en realitat és d'En Freixinet, aquell conegut nom de l'ungüent de mil remeis, mil gustos i mil olors: ja no hauria d'ésser a la Rambla de les Flors, 16 (és dels que saben dir "setze jutges mengen fetge d'un penjat").

Però també aquesta mena d'anunci, nou i enginyós i eficaç, és l'ideal dels bons barcelonins, de les criatures i dels no criatures, que els agrada divertir-se, si és gratis millor...

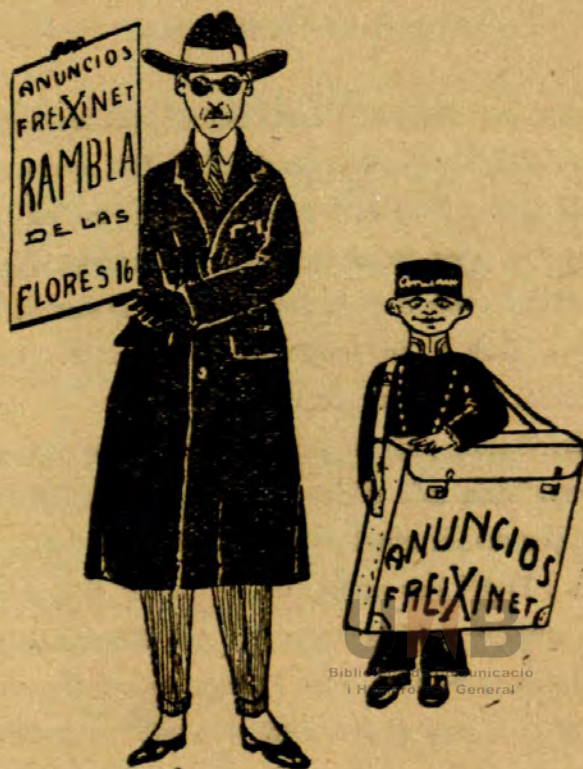
Mireu-vos-el: passa test i seriós, com un gran personatge; la gent li fa rotllo. Ara sentiu un parell de modistetes que diu: "i no és lleig!". Ara sentiu uns de fora que diuen: "manoi, que macu que va!". Ara sentiu uns repatanis rentistes que diuen: "Ve't aquí un altre que se les mama dolces"... I allò que porta a veure, a veure: què diu? Què diu aquest cartell? Veïam:

—"Senyors: si voleu un segur, infalible anti-espasmòdic per a un excés de ganes de riure, si patiu d'insomni, si voleu agafar aviat un bon son, no dubteu un instant més: llegiu EI BORINOT".

Per això en venem tants.

I per això ningú no ens porta a vendre.

REPORTER

TIPUS I TRIPES

L'HOME QUE VEN ALS ENCANTS

N'HI ha de moltes menes; però, sembla que tinguin tots una cosa especial que els delata. El seu posat, el somriure mig benèvol, mig artificios; les seves maneres, aquella panxa tan imponent... la forma de prendre's el cafè... Si els observeu un quant de temps els sabreu conèixer allà on sigui, i vagin com vulguin. Es un tipus complet i abundant. N'hi ha a tot arreu i a tot arreu els coneixereu per les seves debilitats característiques.

El seu anhel actual és el de vendre, i de vendre saldos si és possible. Si els ho pagueu bé,— ara en temps de tanta crisi—us vendran el "puesto", els quatre pals rudimentaris que aguanten aquella vela tan estrafeta i divertida i totes les existències... Si fan el desganat no en feu cabal, tenen gana de deixar la plaça; però, en són tant, de gitanos!

QÜESTIO DE COMPETENCIA IANQUIS I NIPONS

No heu llegit mai amb esplai aquelles terribles notícies telegràfiques dels EE. UU. que amb istil planer i tranquil us comuniquen que tantes i tantes cases (aquí una xifra americana) s'han cremat a causa d'un incendi enorme? Doncs bé, a Nova York li ha sortit una competidora. Qui? Tòquio. El nombre de cases destruïdes pel foc darrerament, puja a més de 1.000 i per fer la competència més evident no han pogut apagar el foc per manca absoluta d'aigua. Com si fossin a Nova York! Per acabar de fer millor el pes un escamot de soldats enginyers han destruït unes quantes cases més, amb l'excusa (sigui dit amb ironia) d'isolar el foc. Està vist que als japonesos no els ve d'aquí. Bé prou ho demostraren

amb aquell terratrèmol famós... que no ha deixat de tenir la seva corresponent competència als EE. UU. encara que d'una qualitat destructiva inferior. Els nordamericans no estaran satisfets fins que un cicló d'aquells tan seus, escombri uns quants "rasca-cels" fabulosos, o faci canviar de via dos trens en marxa o que el Mississipí canviant els seu curs per un fenomen inconcebible vagi a desembocar a l'Atlàntic al costat mateix de Charleston... (!)

Llavors els ianquis respiraran satisfets i miraran els nipons amb un esguard de superioritat ben manifesta.

PEP GAR

Figures olotines

L'hereu Pruna
ja s'atura
una noia ha vist passà
el cervell ja l'hi barrina
per poder-la conquistar.
Bossa plena,
porta oberta
ell arreu la trobarà.
Se retira a les petites
i sol llevar-se per dinar.

PONTIS

AQUEST NÚMERO HA PASSAT PER LA CENSURA MILITAR

R E S P O N E M

(No tornem els originals)

«Esclat de primavera».—No ha passat.
E. I. A.—Aquest no ha passat per nosaltres; perquè no guixa bé.
Anselmet.—Ja veurem.
B. O. T.—No ens agrada fer el bot, company.

PELS BELLS CARRERS DE MA CIUTAT

CARRER DE FERNANDO

- 24 i 26. Sastre, Mod. i Camiseria.—BAS I TARRIDA
33. Ganiveteria.—AMERICAN MACHINE.
34. Institut Musical.—Acadèmia Ardèvol.

CARRER CORTS CATALANES

460. Radio-Telefonia.—"BOMBETA MINERVA".
451. Inst. elèct., aigua i gas.—RAFEL SALA.
614. Pelleteria.—"LE RENARD".

CARRER CLARIS

102. Blau Catalunya.—J. LOPEZ LLAUDER.

CARRER DE TALLERS

72. Ceràmica i rajoles.—CASIMIR VICENS.

CARRER MUNTANER

65. Ribas i Ferrer. B. Regina Novel·les escollides

CARRER COMTE ASALTO

15. Mobles a plaços i comptat.—JOSEP MACIÀ.
95. "LA CORONA" Braguers, Vies urinàries.

CARRER BOTERS

4. F. MONFALCÓN. Tapissos pintats i oleografies.

CARRER DEL CALL

1. C. FONT. Mantons Manila i Mantellines.
9. Llaneria i Sederia.—CASA PUIG.
28, pral. J. COSTA.—Antiguitats d'art.

CARRER DEL PI

- 2 i 4. Raspalleria Moderna.—FERRAN MAURI.
11. Articles de Pell.—J. SAUCH.
13, 2.º. SASTRE.—L. MIR.
14. Art. Fotogràfics.—S. COSTA.
14, pral. Fca. Plisats.—BRUTAU I MOXO.

CARRER DE SANT PAU

3. Camiseria del Liceo.—JOAN VALLVÉ.

CARRER BALMES

126. RADIO-ELECTRIC Manufacturers.

RAMBLA DE CATALUNYA

15. Pelleteria "La Siberia".—J. TICÓ.
20. Perruqueria.—J. MAYMÓ.
42. Bar.—LA PAGESA DE LA RAMBLA.
124. Instal. bones i barates.—Barnadas i Espinet.

CARRER DE LA BOQUERIA

- 36 i 38. Camiseria.—RODRIGUEZ & FERRER.

CARRER CORRIBIA

- 2 i 1.º. Lligues i Tirants CATALONIA.

CARRER VILA-VILÀ

66. Palla i Alfals JOSEP CATALA.

CARRER PORTAFERRISSA

22. Ganiveteria i perfumeria.—VDA. DUCHEIN
25. Camiseria A. DE B. CORNELLÀ.

CARRER ARIBAU

- 29 i 31. Perruqueria ENRIC SORIGUE

CARRER FONTANELLA

18. Art. Fotogràfics i Radio.—PÉREZ i SÁBAT.

CARRER JOVELLANOS

4. Art. Fot. i treballs de Laboratori.—E. Picazo

RONDA SANT ANTONI

60. OLLA EXPRESS.—Detalls a Import Acar.
76. Billars patentats Xifré.—"LA ACTIVA".

CARRER SALMERÓN

140. Articles fot. i radio.—V. CALDÉS ARÚS.
193. Làmp. Elect. i radio.—RAMON RABASA.

DIAGONAL

460. "Radio Iris".—J. B. MODELELL.

Establiments
MARAGALL
Passeig de Gràcia, 95
BARCELONA

RAMON SUNYER
JOIER
Corts Catalanes, n.º 643
Telèfon 813-S. P. - BARCELONA

*La fama d'una marca
consisteix en la
fabricació perfecta.*

La marca

B E L L

*ha conquerit fama mundial, és la
preferida pels ràdio-tècnics
i la que més recomanen
amb satisfacció, els que en posseeixen
un aparell receptor.*

*Les 42 estacions europees poden
rebre amb els Receptors B E L L;
funcionen
amb dues làmpares
alimentades
per piles seques Ràdio-Suprema.*

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

Pelai, 46. - Barcelona

Any III-Núm. 70
26 març 1925
Subscripció:
Trimestre, 3'50

EL BORINOT

SETMANARI D'HUMOR
20 ems.

La corresp. a
l'Administració:
Angels, 22 i 24
BARCELONA

—Ets formosa com la Robine.
—Que potser ho dius per la roba?